சொல்லிலக்கணத்தில் யாப்பின் செல்வாக்கு

[3—10-1-'68-ல் சென்னையில் நடைபெற்ற 2-வது
அனைத்துலகத் தமிழ்க் கருத்தரங்கிற்குச்
சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.]

க. வீரகத்தி

வாணி கலைக் கழகம்
கரவெட்டி.

சொல்லிலக்கணத்தில் யாப்பின் செல்வாக்கு

[3—10-1-'68-ல் சென்னையில் நடைபெற்ற 2-வது
அனைத்துலகத் தமிழ்க் கருத்தரங்கிற்குச்
சமர்ப்பிக்கப்பட்டது]

க. வீரகத்தி

வாணி கலைக் கழகம்
கரவெட்டி.

முதற் பதிப்பு — தை 1968.

இப்பிரசுரம் திரு. சி. தியாகராசா அவர்களால் யாழ்ப் பாணம் மெயின் வீதி 10-ம் இலக்கத்திலுள்ள கலைவாணி அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டு குக. வைரவனூர் அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது. 1958—68.

முன்னுரை

இரண்டாவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின்போது சென்னையில் வைத்து இதனைவெளியிட விரும்பினேன். பணம் தடுத்து நிறுத்தியது. அங்கு வெளியிட விரும்பியதற்குக் காரணமும் உண்டு. அதனை இங்குக் கூறுவது பண்புக் குறைவாகும். ஒருவேளை விரைவில் யான் எழுதவிருக்கும் 'யான் கண்ட தமிழகம்' என்ற நூலில் அக் காரணம் கண்காட்டி மறையக் கூடும்.

இக்கட்டுரையைப் படித்து மதிப்பிட்ட, தமிழகத்தின் தலைசிறந்த அறிஞரும், பன்மொழிப் புலவருமாகிய உயர்திரு கா. அப்பாத்துரையனுர் அவர்கட்கும், ஈழத்து முதுபெரும் பண்டிதராகிய நவாலியூர் சோ. இளமுருகனுர் அவர்கட்கும் என்றும் நன்றியுடையேன். இப் பெருமக்கள் தந்த ஊக்கம் என் சிந்தனையைக் கனித்து விட்டது; மொழித்துறையில் என்னை முற்றுக இறக்கிவிட்டது.

தருப்பையிற் கூர்த்த மதியினர் — தமிழின் துறைவாய் நுழைந்த திருவினர் என் முடிபு பற்றிய தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரியத்தரின், நூலாக விரிவடையும் மறு பதிப்பில் அவற்றையும் வெளியிடுவேன் என்பதைப் பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

புதுமைபோற்றும் புலவரும், பொன்னுன நேரம் முழுவதும் இலக்கணத் துறையிலேயே நாட்டம் மிக்கவருமாகிய அருமை நண்பர் பண்டிதர் குகவயிரவனுர் இதனை வெளியிடும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார். நண்பருக்கு என்றும் என் நன்றி.

வணக்கம்.

வாணி கலைக் கழகம்,
கரவெட்டி,
(ஈழம்)
27-1-68.

க. வீரகத்தி

மதிப்புரை

கா. அப்பாத்துரை
எம். ஏ. (தமிழ்), எம். ஏ. (ஆங்.)
விசாரத் (இந்தி), எல். டி.
முழுநேர உறுப்பினர்
தமிழக ஆட்சிமொழி (சட்டத்துறை)
ஆணைக்குழு, சென்னை

தொலைபேசி: வீடு: 76073
பணிமனை: 26220
''அன்னை இல்லம்''
8, அப்பாத்துரையார் தெரு,
சென்னை-18
தேதி: 10-1-1968.

தமிழ் வாழ்க

உலகத் தமிழாய்வு மகாநாட்டியக்கமூலம் தமிழாராய்ச்சி, தமிழாயம் (Tamilology) என்னும் ஒரு புதிய தேசீய விஞ்ஞானத்துறையாக உயர்வுறத் தொடங்கியுள்ளது. இது தமிழக மலர்ச்சியில், உலக மறுமலர்ச்சியில் ஒரு புதுத் திருப்பம். தமிழாராய்ச்சிக்கு இது புதுத் தூண்டுதல் தந்து அதைப்புதிய உலக மலர்ச்சி இயக்கமாக அலைபாய விடுவது ஆகும்.

கவிதை, இசை ஆகியவை கலைகள். பயிற்சியும் கல்வியும்அவற்றை வளர்க்கக்கூடும். ஆனால் அவை கவிஞனை, கலைஞனை ஆக்க முடியாது. ஆராய்ச்சிவகையிலும் இது உண்மை. ஆராய்ச்சிக்கு இலக்கணமும் பயிற்சியும் அளிப்பதன் மூலம், ஆராய்ச்சிச் சட்டங்கள் ஆக்கப்படமுடியும். செயற்கை முட்டைகள் போல செப்பமுடையன, அவை குஞ்சுபொரிக்கமாட்டா.

அறிந்த அறிவு பொது அறிவு, ஆராய்ச்சியின் பின்னணி. அதில் இடர்ப்பாடு, குறைபாடு காண்பது ஆராய்ச்சியின் தொடக்கம். இது பகுத்தறிவுப்படி. புத்தறிவு நாடிய அறிவுத்துடிப்பில் எழுந்த புதுக்கருத்தொளி விளக்க வழிகாட்டிட வேண்டும். இது உய்த்

துணர்வுப்படி, இந்தப்படியே, இது விளக்கமன்று, இது விளக்கம் என்று துணிவுகாட்ட வேண்டும்.—இது தருக்கப்படி.

‘சொல்லிலக்கணத்தில் யாப்பின் செல்வாக்கு’என்று மகுடமிடப்பட்ட இக் கட்டுரை ஈழத்து ஆராய்ச்சிப் புலவர் க. வீரகத்தி அவர்களின் சிறந்த படைப்பு. தமிழின் இலக்கணப்புலமை மரபை இது பின்னணியாகக் கொண்டு, அதில் ஓர் இடர்ப்பாட்டைச் சுட்டிக்காட்டி, அதில் கருத்தொளி செலுத்தி, அறிஞர் இங்கே ஒரு முடிவைத் தம் துணிபாகக் காட்டியுள்ளார்.

உருபுமயக்கம், வினை எச்சத் திரிபுமயக்கம் முதலியவை சான்றோர் கவிதைகளில் காணப்படும் ஒரு மரபு. உரையாசிரியர்கள் அவற்றைக் கவிஞர் மரபு என்று விட்டனர். அது எவ்வாறு தோன்றிற்று என்ற கேள்வியை முதல்முதலாக எழுப்பிய நியூட்டனாக அறிஞர் விளங்குகிறார்.

அவர் முடிவே முடிவு என்று எல்லோரும் உடனடியாக ஒத்துக்கொள்ள விரும்பாமலிருக்கலாம். ஆனால் ஒரு முடிவு காணவேண்டிய அவசியத்தை அறிஞர் ஏற்படுத்திவிட்டார். அதை ஒப்பாதவர்க்கும் அது புது விளக்கம் நாடும் அறிவு தீட்டிவிடுகிறது. ஆகவே, இது இத்துறை ஆராய்ச்சியில் ஒரு தொடக்கம், ஒரு விதையாகிவிடுகிறது. அதைத் தொடர்ந்து ஆலமரம், படரால மரங்களே இனி வளரக்கூடும்.

இது மட்டுமன்று;

ஆசிரியரே குறித்துள்ளபடி, இக்கட்டுரை ஒரு முனை முகம் மட்டுமே. அது சுட்டிக்காட்டும் இடர்ப்பாடு ‘அறிதோறு அறியாமை காட்டும்’ ஓர் ஆராய்ச்சித் திறவு ஆகும்.

அரைநூற்றுண்டாக மக்களிடம் எழுந்த ஆராய்ச்சி தேசீய ஆராய்ச்சி. அதுவே உறங்கி வந்த கல்லூரிகள், பல்கலைக்கழகங்களில் இப்போது ஆராய்ச்சியைத் தட்டி யெழுப்பியுள்ளது. பல்கலைக்கழகங்களின், கல்லூரிகளின் உயர்தள ஆராய்ச்சிப்பண்டிதர்கள் மீண்டும் உறங்கிவிடாமலிருக்க வேண்டுமாயின், அறிஞர் க. வீரகத்தி போன்ற மக்கட் புலவரின் ஆராய்ச்சிகளை, தேசீய ஆராய்ச்சிகளை மக்கள் மன்றம் வளர்க்க வேண்டும்.

தமிழகத் தேசீய உள்ளங்கள் இது பற்றிக் கருத்துச் செலுத்துமாக.

கா. அப்பாத்துரை

பண்டிதர் சோ. இளமுருகனுர். "புலவர் அகம்"

நவாலி வடக்கு,

மானிப்பாய்.

20-1-'68.

பண்டிதர் க. வீரகத்தி எழுதிய சொல்லிலக்கணத்தில் யாப்பின் செல்வாக்கு என்னும் அரிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையைப் படித்து மகிழ்ச்சியடைந்தேன்.

இலக்கிய நூல்களின் அமைதிகளை நுட்பமாக வாராய்ந்து, இலக்கண நெறிப்படுத்தி இயற்றுறையை வளர்க்கும் மரபு, ஆசிரியர் நக்கீரனுர் முதலாகச் சுன்னைக் குமாரசுவாமிப் புலவர் வரையும் மிக வளம்பட்டு வளர்ந்து வந்தது. புலவர்க்குப் பின்பு அத்தகைய ஆராய்ச்சிகள் யாழ்ப்பாணத்தில் எழுந்தனவாயினும், அவை பல முகத்தாற் பிழைபாடு உடையனவாய்ப் பயன்படாது போயின.

எல்லா வாய்ப்பும் நிறைந்த பல்கலைக் கழகங்களினின்றும் வெளிவர வேண்டிய அரிய நூலைப் பண்டிதர் தாமாக முயன்று செய்து முடித்தமை எல்லாருடைய பாராட்டுக்கும் உரியதாகின்றது.

உருபு மயக்கம், வினையெச்ச வாய்பாடுகள் என்பன பல திறத்தால் விரிந்து கொள்ளுதற்குப் புலவர்களின் யாப்புச் செய்கையே காரணம் என்ற அரிய கருத்தைத் திட்ப நுட்பமாகத் நமது கட்டுரையில் விளக்கியிருக்கின்றுர். ஒருகால் அம்முடிபுகளுட் சில பொருந்தாதனவாகலாம். அவை பொருளல்ல; புதிய துறையிலேயே ஆராய்வு பிறந்தது; உண்மைகளை வெளிப்படுத்துகின்றது என்பதே பொருளாம்.

தமது இடையரு முயற்சியினுலும் ஆழ்ந்த புல மையினுலும் கூரிய மதிவளத்தாலும் இன்னும் பல துறைப்பட்ட ஆராய்ச்சிகளைப் பண்டிதர் செய்தல் வேண்டும் என்று விரும்புகின்றேன்.

தமிழ்ப் புலமையும், ஆராய்ச்சித் திறனும் அருகிச் செல்லும் யாழ்ப்பாணத்திலே பண்டிதரின் முயற்சி மிக மேலான தொண்டாகும். கலைப் பெருமாட்டி அவர்க்கு நல்லருள் செய்கவென்று வணங்கி வாழ்த்துகின்றேன்.

சோ. இளமுருகனுர்.

சொல்லிலக்கணத்தில் யாப்பின் செல்வாக்கு

புகுமுகம்

பாவும் பாட்டும்

(1) 'பா' என்பது பரந்து பட்டுச் செல்லும் ஓசை என்பர் நச்சினார்க்கினியர். 'இனியவர்' கருத்துப்படி எதில் ஓசை இல்லையோ எது ஓசை இல்லையோ அது பாட்டும் அன்று என்பதும் தெளிவாகும். பாவே பாட்டான தமிழ்ச் சொல் அமைப்பு நுட்பம் இன்புறத்தக்கது; தமிழ் இனிமைக்குச் சான்று பகர்கின்றது. ஓசைக்குள்ள இனிமை தமிழிற்கு என்க.

பா என்ற பொதுமை மாத்திரமன்று, வெண்பா அகவல், கலி, வஞ்சி என்ற ஓசைக்கூறுபாடுகளே பாவகைகளின் பெயர்களுமாகி, ஓசைதான் பாடல் என்ற கருத்தை வலிவு செய்கின்றன. ஏன், பாவினங்கள் கூடத் தாழிசை, துறை, விருத்தம் என ஓசை அடிப்படையிலே பெயர்பெற்றதை நாமறிவோம். இதனாற்போலும் "பாட்டைத் திறப்பது பண்ணாலே" எனப் பாரதியாரும் கூறினார்.

யாப்பிலக்கணம்

(2) ஓசைதான் உரைநடையையும், பாடலையும் பிரித்து வைக்கின்ற எல்லைக் கோடாகும். பாட்டின் மையமுனையாகிய ஓசை முறிவடையும்போது கவிதையின் மூச்சே நின்றுவிடும். அது கவிதை ஆகாது. வெற்றுச் சொல்லீட்டமே. வெவ்வேறு ஓசையின் ஒழுங்கான வரையறைகளே யாப்பிலக்கணமாகி, இலக்கணத் துறைகளில் ஒன்றாய், விரிவும் தெளிவும் பெற்றுள்ளது. நேர்சீராயில்லாத சீரமைப்பும், தளைப்பிணிப்பும் பாவின்

நீரோசையைச் சிதைத்து அதனை உரை நடைக்குள் தள்ளி வைக்கும்.

> 'எழுத்திற்கு மாத்திரை கோடலும் அசைத்தலும் சீர் செய்தலும், தளையறுத்தலும் ஓசை பற்றி அல்லது எழுத்துப் பற்றியன்று'[1]

இவ்வாறு கூறும் சிவஞான முனிவரின் விளக்கம் ஓசைக்குள்ள செல்வாக்கைத் தெளிவாகத் தெரிய வைக்கின்றது. ஓசை மாசுபடாதிருப்பதற்காக எழுத்தும், சொல்லும் சொற்றொடரும் வேண்டிய இடங்களில் யாப்புக் கட்டுக்கோப்புக் கருதித், தம் இயல்பான அமைதி நிலையிழந்து, அஃதாவது இலக்கணத்திலிருந்து உறழ்ந்தோ, பிறழ்ந்தோ அல்லது திரிந்தோ வழிவிலகி, ஓசை ஓட்டத்திற்குப் பாதை திறந்துவிடுதல் வேண்டும். அன்றி, ஓசை இவற்றிற்கு விலகிக் கொடுக்காது. விலகின், யாப்புப் பொருத்துக்கள் விலகி, யாப்பு யாப்பற்றதாய் விடும். எனவே, ஓசை வரையறைகளுக்கு அமைதி கூறும் யாப்பிலக்கணம் பேராற்றல் வாய்ந்ததாதல் வேண்டும். அன்றேல் இலக்கண உறழ்ச்சிகளும் விரிவும் ஏற்பட நியாயமில்லை.

யாப்பும் எழுத்தும்

(3) ஏறத்தாழத் தமிழ் இலக்கியப் பரவை முழுவதும் செய்யுள் மயமே. அதனால் செய்யுள் வடிவங்களின் வன்மையும் தன்மையும் எழுத்து, சொல் இலக்கணங்களைத் தம் செல்வாக்கிற்கு உட்படுத்தி இருப்பதில் வியப்பும் புதுமையும் இல்லை. யாப்பின் செல்வாக்கு இன்றேல் எழுத்திலக்கணம் இத்துணை விரிவடைய இடமுமில்லை. இலக்கண நூலோர்களும் உரையாளர்களும் ஆண்டாண்டுக் கூறிய விளக்கங்கள் இதனை அடித்துக் கூறுகின்றன. சார்பெழுத்துக்களின் விரிவு, பல்வகைப்பட்ட விகாரங்கள் எல்லாம் யாப்பின் தாக்கமே.

மேற்படி உண்மையை நினைவுப்படுத்துவதுடன் நின்று, இனி, சொல் சொற்றொடர் அமைதியில் உறழ்ச்சிகளும் விரிவும் ஏற்பட்டதற்குரிய காரணம் யாப்பமைதியே என்பதைக் காண்போம். இலக்கண உறழ்ச்சியும் இலக்கணமே. இம்முயற்சி இலக்கண ஆய்வுத் துறைக்கு அளிக்கும் புதுமையாகலாம்.

உருபு மயக்கம்

இலக்கண உறழ்ச்சி

(4) ஒவ்வொரு வேற்றுமைக்கும் குறிப்பிட்ட உருபு உண்டு. இந்த இலக்கண நியதி சில வேளைகளில் மீறப்படுவதும் உண்டு. (வேண்டுமென்று அன்று) ஒரு வேற்றுமைக்கு இன்னொரு வேற்றுமையின் உருபு வருவதே உருபு மயக்கம் ஆகும். அப்படி வந்தாலும், பொருளைப் பொறுத்தே வேற்றுமை துணியப்படும் என்பர் தொல்காப்பியனார்[2]. உருபு மயக்கத்துக்கு விளக்கம் தரும் சேனாவரையர், 'உருபு தன் பொருளில் தீர்ந்து பிற உருபின் பொருட்டாயும் நிற்கும்'[3] எனக் கூறித், 'தன் பொருளில் தீர்தல் இலக்கணம் அன்மையின், இதனை இலக்கணத்துடன் உறழ்ந்து வருவனவற்றோடு வைத்தார்'[3] என நுண்மையானதோர் குறிப்பும் தந்துள்ளார். உருபு மயக்கம் ஓர் இலக்கண உறழ்ச்சி என்றாரே தவிர, அதன் காரணத்தைச் சேனாவரையர் கண்டாரல்லர். அவர்க்கு அது தேவையும் அன்று. ஆனால் அதற்குக் காரணம் உண்டு. சீர்தளைச் சிதைவைத் தடுப்பதற்கும், இன்னோசையை எழுப்புவதற்குமாகத்தான் இவ் வுறழ்ச்சிகள் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பதே அக் காரணமாகும்.

சீர்தளைச் சிதைவுத்தடுப்பு

(5) பழைய இலக்கண உரையாளர் குறிப்புக்களிலிருந்து இவ் வுண்மையைப் பரிசோதனை செய்வோம். சீர்தளைச் சிதைவுகளைத்

தடுக்கும் வழிகளில் ஒன்றுய் உருபு மயக்கம் ஏற்பட்டுள்ளது என்ற முடிபை அப்பொழுது இலகுவாக ஒப்புக்கொண்டு விடலாம். வெண்பாவும், அகவலுமே மிகப் பழைய பாடல்கள் என்பர் ஆய்வாளர். அடுத்துக், கட்டளைக் கலித்துறையைக் குறிப்பிடலாம். இவற்றில் (அ) வெண்பாவும் (ஆ) கட்டளைக் கலித்துறையும் மிகக் கடுமையான யாப்பு விதிகளுக்கு உட்பட்டவை. சிறிது சிதையினும் முழு அமைப்புமே பாறிவிடும். முதற்கண் வெண்பாவின் யாப்பமைதிக்காக உருபு மயங்கிய முறையை ஆராய்வோம்.

அ. வெண்பா

உம்: 1 "பற்றி விடாஅ இடும்பைகள் பற்றினைப்
பற்றி விடாஅ தவர்க்கு"[4]

இக்குறளுரையில் 'விடாஅதவர்க்கு என்பது வேற்றுமை மயக்கம்' என்பர் பரிமேலழகர்.[4] வேற்றுமை மயக்கமெனினும் உருபு மயக்கமெனினும் ஒக்கும்.[5] ஏன் உருபு மயங்கியது? உருபு மயங்காவிட்டால் 'விடாஅ தவரை' எனக்குறள் முடியும். முடியவே, 'தவரை' என்பது 'தேமா' ஆகிச் செப்பலோசையைச் சிதைத்துவிடும், வெண்பாவின் இறுதிச்சீர் காசு, நாண், மலர், பிறப்பு என்ற ஒன்றில் முடிதல் வேண்டுமென்ற விதியைச் செயலற்றதாக்கிவிடும். 'ஐ' உருபிற்குப் பதிலாக, 'கு' உருபு கொடுப்பதன் மூலம் இறுதிச்சீர் 'தவர்க்கு' ஆகிறது. இது 'பிறப்பு' (நிரைபு). வெண்பா உயிர் பிழைக்கின்றது. இது யாப்பின் செல்வாக்கன்றி வேறென்ன?

அவ்வித் தழுக்கா றுடையானைச் செய்யவள்
தவ்வையைக் காட்டி விடும். (குறள் — 167)

இங்கும் 'தவ்வையைக் காட்டி' என்பது வேற்றுமை மயக்கம் எனக் குறிப்பிடுவர் பரிமேலழகர். பொருட் சிறப்புக் கருதித் 'தவ்வையை' வேற்றுமை மயக்க மாகக் கொள்வதிலும் பார்க்க, 'உடையானை' வேற் றுமை மயக்கமாகக்கொள்வது பொருத்தமாகும். 'காட் டுதல்' என்ற வினை இங்கு நாலாம் வேற்றுமையை அடுத்து வருதலே சிறப்பு என்க. தவ்வைக்கு அழுக் காறுடையானைக் காட்டுவதிலும், அழுக்காறுடையவ னுக்கு, 'இனி உனக்கு உரியவள் அவளே' எனத் தவ் வையைக் காட்டுதலே இயல்பானதாகும்; குற்றவாளி யின் உள்ளத்தை உணரச் செய்வதற்கு வழியுமாகும். இக்கண்ணோட்டத்தில் 'உடையானுக்கு' என்பது அப் படியே நிற்கமுடியாது. நிற்பின் அஃது நாலசைச் சீராகும். இதனைத் தடுக்க உடையானை என உருபு மயங்கவேண்டும். இக் கருத்தன்றிப் பரிமேலழகர் கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டாலும், 'தவ்வைக்கு' என நிற்கும்போது வல்லின மெய் அடுத்தடுத்து வருவ தால் குறள் இன்னோசையிற் குறுகி விடுகின்றது.

உ ம் : 2 "உயிருடம்பின் நீக்கியா ரென்பர் செயிருடம்பிற்
செல்லாத்தீ வாழ்க்கை யவர்"[6]

இங்கும், 'செயிருடம்பொடு' கனிச்சீராகாமல் நிற் பதற்காகச் 'செயிருடம்பின்' என நிற்கின்றது. இது யாப்பின் தாக்கமே.

இனி, சங்க அடிவான இலக்கியமெனக் கருதப்படும் அம்மையார் அற்புதத் திருவந்தாதியில் பெரிய புராண உரையாளர் உருபு மயக்கம் எனக் குறிப்பிடும் ஓரிடத் தைப் பார்ப்போம்.

உ ம் : 3 "என்பருக் கோலத்து எரியாடும் எம்மானார்க்
கன்பரு தென்நெஞ் சகத்து"[7]

'எம்மானார்க்கு' என்பது உருபுமயக்கம் என்றெழுதுவர் —திரு. சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியார்.[8] 'எம்மானரி

டத்து' என நிற்கவேண்டியது உருபு மயக்கம் பெற்றது. உருபு மயக்கம் இன்றேல், ஏழாம் வேற்றுமை ஏற்கும் போது நாலசைச் சீராகிவிடும். இதனைத் தடுக்க உருபு மயங்குதல் அவசியமாயிற்று. அன்றித், தொகைத் தொடராதற்கும் இடமில்லை.

ஆ. கட்டளைக் கலித்துறை

தளை நியமம், எழுத்தெண்ணிக்கை, இறுதிச்சீர் ஏகாரத்தால் முடிவது என்ற யாப்பு விதிகளுக்கு உட்பட்டது கட்டளைக் கலித்துறை. சொல் அமைதியின் இயல்பான ஓட்டம் யாப்பு விதிகளுக்கு உடன்படாத எல்லையில், சொல் அமைதியை யாப்பமைதிமாற்றி விடுகிறது. கோவைக் கலித்துறைகளில் இவ்வுண்மையைப் பரக்கக் காணலாம்.

உம்: 1 "துரும்புறச் செற்றகொற் றத்தெம்
பிரான்றில்லைச் சூழ்பொழிற்கே"

எனத்தொடங்கும் செய்யுள் உரையில், 'பொழிற்கு வேற்றுமை மயக்கம்' என எழுதினர் திருக்கோவை உரையாளர்.[9] ஏனோ உருபு இங்கு மயங்கிற்று? 'சூழ் பொழிற்கண்' என நிற்பின் ஏகாரத்தால் முடியவேண்டு மென்ற விதி தகர்ந்துவிடும். 'சூழ்பொழிற்கண்ணே' என நிற்குமெனில் நான்கசைச் சீராகி, ஓரெழுத்துக் கூடும். கூடவே, கட்டளைக் கலித்துறை கட்டுவிடும்.

உம்: 2 "ஆலத் தினாலமிர் தாக்கிய கோன்தில்லை
அம்பலம்போல்"[10]

மேற்படி திருக்கோவைக் கவிதை அடி, 'ஆலத்தையமிர் தாக்கிய கோன்தில்லை யம்பலம்போல்' என நிற்க வேண்டும். 'ஆலத்தினால்' என நிற்பது யாப்பு ஏற்படுத்திய மாற்றமே.

(6 அ) இன்னேசைக்காகவும் ஆங்
இன்னேசை காங்கே உருபு மயக்கம் ஏற்பட்டுள்
ளது. "இன்னிசை அளபெடை" என்
பதுபோல் இவற்றை 'இன்னிசை உருபு மயக்கம்' எனக் கூறிவிடலாம். சிலப்பதிகாரம் மங்கல வாழ்த்துப்பாடல் நான்கு சிந்தியல் வெண்பாக்களைக் கொண்டது. அவற்றில் ஒன்று:

"பூம்புகார் போற்றுதும் பூம்புகார் போற்றுதும்
வீங்குநீர் வேலி யுலகிற் கவன்குலத்தோ
டோங்கிப் பரந்தொழுக லான்"

'உலகிற்கு — உலகின்கண், உருபு மயக்கம்,' என்பர் அடியார்க்குநல்லார். 'வீங்குநீர் வேலியுலகிலவன் குலத்தோர்' என நின்றாலும் 'செப்பல்' சிதையாது. ஆனல் 'உலகிற் கவன் குலத்தோடு' எனப் பாடும்போது இழுமென்னேசை பயக்கின்றது. இன்னொரு காரணமும் உண்டு. இதற்கு முந்திய சிந்தியல் வெண்பாவில் இரண்டாம் அடி, "நாமநீர் வேலி யுலகிற் கவனளிபோல்" என வருதலால் ஓசை இசைவு அல்லது தகவுக்காக 'வீங்குநீர் வேலியுலகிற் கவன் குலத்தோர்' எனவும் வரவேண்டியதாயிற்று. பாடி இன்புறுக.

(6-ஆ) இத்தொடர்பில் நன்னூல் உரையாளர்கள் அனைவரும் ஒருமுகமாகக் காட்டிய உதாரணம், "நாகு வேயொடு நக்கு வீங்குதோள்" என்பதாகும் (இத்தோள் எதன் தாள் என்பதே தெரியவில்லை, முதலுரையாளரால் வலிந்து வரைந்த தோளுமாகலாம்.) வேயை> வேயொடு எனத் திரிந்ததால் உருபுமயக்கம் ஆயிற்று. இம்மேற்கோள் வெண்பா அல்லது கட்டளைக் கலித் துறையின் அடிகளாகாது; அகவல் அடிகளாக வரக்கூடியது. எனவே, சீரமைதிக்காக இங்கு உருபு மயங்க இடமில்லை.

இன்னிசை கருதியே மயங்க வேண்டும். நாகு வேயை நக்கு வீங்குதோள் எனக் கூறும்போது ஏற்படும் ஓசைத் தளர்ச்சி எஃகு செவிக்குப் புலனுகும்.

அடுத்துத், தொல்காப்பிய உரையாளர்கள் உட்பட நன்னூல் உரையாளர்களும் ஒருமித்துக் காட்டிய உதாரணம்,

''கிளையரி நாணற் கிழங்கு மணற்கீன்ற
முளையோ ரன்ன முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய்''

என்பதாகும். இவை அகவலடிகள். இன்னிசைக்காகவே 'மணற்கு' என உருபு மயங்கிற்று. தவிர, இன்னெரு காரணமும் உண்டு. நான்காம் வேற்றுமையாகக் கொள்வதே உண்மையைக் கூறுவதாகும். மணலிற்ருன் கிழங்கு முளைவிட முடியும் அல்லவா? இதனை மாறனுக்கு மகன் என்பதுபோற் காண்க.

இதுவரை, உருபு மயக்கம் என்னும் இலக்கண உறழ்ச்சி சீரமைதிக்காகவும், இன்னேசைக்காகவுமே ஏற்படுகின்றது என்ற உண்மை தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளது. இனி, வினை எச்ச வாய்பாடுகள் பல்குவதற்குக் காரணமும் யாப்பமைதியே என்பதைக் கவனிப்போம்.

வினையெச்சம்

7. வினையெச்ச வாய்பாடு

"செய்து செய்யூச் செய்பு செய்தனச்
செய்யியர் செய்யிய செயின் செயச்
[செயற்கு என
அவ்வகை ஒன்பதும் வினையெஞ்சு கிளவி"[12]

இவை தொல்காப்பியர் கூறும் வினையெஞ்சு கிளவிக்குரிய வாய்பாடுகள். பின்வந்த நன்னூலார்,

'செய்து செய்பு செய்யாச் செய்யூச்
செய்தெனச் செயச் செயின் செய்யிய செய்யியர்
வான்பான் பாக்கின வினையெச் சம்பிற
ஐந்தொன் றாறுமுக் காலமும் முறைதரும்'[13]

என வினையெச்சவாய்பாடுகளைக் கூறி, அவை காலங்காட்டும் அடைவையும் கூறியுள்ளார்.

'செய்யா' ழுந்த

8. தொல்காப்பியத்திற்குப் பின்னே நன்னூல், நேமிநாத ஆசிரியர்கள் 'செய்யா' என்றொரு வாய்பாடும் கூறியிருக்க, தொல்காப்பியனுர் வாய்பாட்டு வரிசையில் அதனை வைக்கவில்லை. எனினும், ''செய்யா என்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும், அவ்வியல் திரியா தென்மனர் புலவர்''[14] என எழுத்து அதிகாரத்திற் கூறுதலின் அவ்வாறு ஒரு வாய்பாட்டை ஏற்றுக் கொண்டாராயிற்று. வாய்பாட்டு வரிசையிற் கூருததற்குக் காரணம் அருகிய வழக்கு அல்லது 'செய்யூ' என்னும் வாய்பாட்டின் திரிபு அது எனக் கருதியிருக்கலாம். வினையெச்ச வாய்பாடுகளுக்குக் காலவிளக்கம் தரும்போது, 'அஃது (உண்ணா) உண்ணு என ஆகாரமாயும் வரும்'[15] எனச் சேனுவரையர் இதனை அடக்கிக்கொண்டார். நேமினுத ஆசிரியர் 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டைச் சொல்லி, 'செய்யூ' என்பதைத் தவிர்த்தார். இவற்றிலிருந்து விளங்குவது செய்யூ> செய்யா அல்லது செய்யா> செய்யூ என ஆகியிருத்தல் வேண்டும் என்பதேயாகும். அதாவது ஒன்று காட்டும் காலத்தையே மற்றதும் காட்டும் என்பதே.

காலஅடைவும் காட்டுமாறும்

9. இதற்குமுன்; இவ்வினையெச்ச வாய்பாடுகள் எவ்வாறு காலங் காட்டுகின்றன என்பது ஆழ் சிந்தனைக்குரிய ஒரு கேள்வியாகும். நன்னூலார், 'ஐந்தொன்று ஆறு முக்காலமும் முறைதரும்' என்றுரே அன்றி, அவை எவ்வாறு காலங்

காட்டும் எனக் கூறவில்லை தொல்காப்பியமோ காலங் காட்டும் அடைவையும் கூறவில்லை, முறையையும் சொல்லவில்லை. நன்னூலுக்கு முதலுரை கண்ட மயிலை நாதரும் இவ் வினையெச்ச வாய்பாடுகள் எவ்வாறு காலங் காட்டும் எனக் குறிப்பிடவில்லை. சங்கர நமச் சிவாயர்தான் முதன்முதலாக, 'செய்தென்பது இடை நிலையாலும், ஏனைய இறுதிநிலையாலும் காலங்காட் டின'[16] என்று குறிப்பிட்டார். சிவஞான முனிவர் சங்கர நமச்சிவாயரை வழி மொழிந்தார். தொல்காப் பிய உரையாளர்களோ 'செய்து' என்பது தவிர்ந்த இறந்தகால வினையெச்ச வாய்பாடுகளுக்கு (ஏனைய இங்கு ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை) 'தொழில் நிகழ்ச்சி முன்பின்' அல்லது காரண காரிய அடிப்படையில் கால விளக்கம் தந்தார்கள். அன்றி, ஏனையன விகுதிகளால் காலம் காட்டும் எனக்குறிப்பிட வில்லை. வினையெச்ச விளக்கத்தில் 'தொல்லுரையாளர்' (தொல்காப்பிய உரையாளர்) 'நல்லுரையாளரைக்' (நன்னூல் உரையாளர்) காட்டிலும் விரகுடையர் போலும்!

விகுதியும் காலமும்

10 விகுதிகள் காலம்காட்டும் எனக் குறிப்பிட்ட சங்கர நமச்சிவாயர் எவ் விகுதி எக்காலத்தைக் காட்டும் என்பதை யும், அதற்கான ஆதாரங்களையும் காட்டி யிருத்தல் வேண்டும். அன்றிப், பொதுப்படையிற் பேசு வது சரியாகாது. 'செய்து என்னும் வாய்பாட்டைப் பொறுத்தவரையில் பிரச்சினையில்லை. கால இடைநிலை தெளிவாக உள்ளதால் தொல்லையும் இல்லை. செய்யூ என்னும் வாய்பாட்டைப் பொறுத்தவரையில் தொல்லை யுண்டு. அவர் கருத்துப்படி, ஊகாரம் இறந்தகாலங் காட்டுதல் வேண்டும். அவ்வாறு காட்டுதற்கு எள் ளும் இல்லை, எண்ணெயு மில்லை. எனவே, செய்யூ என் னும் வாய்பாடு எவ்வாறு இறந்தகாலம் காட்டும் என

ஆராய்வது அவசியம் என்க. இதற்கு யாப்பமைதி வழிச்சென்று விடை காண்போம்.

திரிபுநிலையும் யாப்பும்

11. "படுமகன் கிடைக்கை காணூஉ
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந்
[தனளே"[17]

இங்கு, 'காணூ' என்பதன் கருத்து 'கண்டு' என்பதாகும். 'காணூ' என்பதற்குப் பதிலாகக் 'கண்டு' என நின்றால் இடர்ப்பாடு என்னை? இறுதியடியில் முதற்சீர் உயிர் முதலாக நிற்றலின், குற்றியலுகரப்புணர்ச்சி விதிப்படி பாடல் பின்வருமாறு நிற்க வேண்டும்.

"படுமகன் கிடக்கை கண்-
டீன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந் தனளே"

இதன்படி முதலடியின் இறுதிச்சீர் ஓரசையாய்விட்டது. இதனால் சீர்குறைந்து அகவல் ஓசை நொண்டியாகிவிடும். புணர்ச்சி விதிகளின்படி ஏற்படும் இவ்விடர்ப்பாட்டைத் தவிர்க்க, 'கண்டு' என்ற எச்சத்தைக் 'காணூ' எனத் திரித்துவிட்டான் நுண்மதிக் கவிஞன். ஆகவே, 'செய்யூ' என்பது செய்து என்பதன் யாப்பு நோக்கிய திரிபே என்க. 'செய்து' என்னும் வாய்பாட்டு எச்சங்கள் (கடதற ஊர்ந்த உகர வாய்பாடு) உயிர் முதற் சீர்வரும்போது, ஓரசையாக மாறும் ஊனத்தைத் தவிர்க்கும் வழிகளில் இதுவும் ஒன்றெனக் கொள்ளலாம். 'செய்யூ' என்பதன் வரலாறு இது எனக் கூறவே செய்யா என்பதற்கும் அது ஒக்கும். கலாநிதி சாமிநாத ஐயரின் புறநானூற்றுப் பதிப்பில் உள்ள 'காணு'[18] என்னும் மறுபாடம் மிக ஊன்றிக் கவனிக்கத் தக்கது. பொன்னாலாகிய அணியும் பொன்னாவது போல், செய்து என்பதன் திரிபுகளும் செய்து என்பதே.

எதுகைத் தொடை 12. உயிர் முதலான சொற்கள் வரின் இவ்வண்ணம் ஆகுமெனில் மெய் முதலான சொற்கள்வரின் திரிபுக்கு இட மில்லையே எனத்தடையெழுப்பலாம். ஒரு சொல் ஆட்சிக்கு வந்தபின் வந்ததற்கான காரணத்தை மக்கள் அறிவதில்லை, அறிய வேண்டுவதுமில்லை. உயர்ந் தோர் வழக்கு என்பதால் அது வாழ்வு பெற்றுவிடுகிறது. எனினும் மெய் முதலான சொற்களிலும் 'செய்து' என் னும் வாய்பாடு திரிபு பெறும் எனக் கருதுவதற்கும் யாப்பமைதி வழியே ஆதாரம் உண்டு. பின்வரும் நன் னெறிச் செய்யுளில் எதுகைத்தொடை கருதி இவ்வகைத் திரிபு ஏற்பட்டுவிட்டது.

—'பிறர்க்குதவி
செய்யாக் கருங்கடல்நீர் சென்று புயல்முகந்து
பெய்யாக் கொடுக்கும் பிறர்க்கு'' [19]

பெய்யாக்கொடுக்கும் - பெய்து கொடுக்கும். இங்கே எதுகைத்தொடை நோக்கியே 'பெய்து' என்பது 'பெய்யா' எனத்திரிந்தது என்று புரிந்துகொள்ள நேரம் வேண்டியதில்லை.

திரிபுக்கு அமைதி 13. மேற்படி திரிபுகளை இலக்கண ஆசிரியர்கள் அமைதியாக்கிக் கொண் டார்களா என்பது அடுத்த கேள்வி. ஆம், கொண்டார்கள். ''சொற் றிரியினும் பொருள் திரியா வினைக்குறை'' [20] எனப் பவணந்தியார் அமைதி கூறியதும் அறிக. இச் சூத்திரத்திற்கு விளக் கம் தந்த சிவஞான முனிவர், ''வினைக்குறை எனப் பொதுப் படக் கூறினமையால், வினையெச்சங்களுள் ஒன்று ஒன்ருய்த் திரிந்து வருவன பிறவும் உளவேல் அவையும் கொள்க'' [21] என்ருர். இன்னும் தெளிவாகத், ''தத்தம் உருபு ஒன்று ஒன்ருய்த் திரிந்து வருதல் உளவேனும், தம்பொருளில் திரி யாவாம் வினையெச்சங்கள்''[22] எனக் கூறியுள்ளாரே மயிலை

நாதர் நன்னூலார் கூறிய இவ் அமைதிச் சூத்திரத்திற்குச், செயவென் எச்சத் திரிபுகளை மாத்திரம் உரையாளர் காட்டியமை இலக்கணத் துர்அதிட்டமாகும்.

முடிபு 14. இறந்த காலத்தின் ஏனைய வாய்பாடுகளும், ஏனைய கால வாய்பாடுகளும் விரிவஞ்சி எடுத்துக் கொள்ளப் படவில்லை. இருந்தும், யாப்பிலக்கணம் சொல், சொற்றொடர் இலக்கண அமைதிகளைத் தடுத்தாட்கொண்டு தன் செல்வாக்கிற்கு உட்படுத்தியிருப்பது, இதுவரை ஆராயப்பட்டவற்றிலிருந்து தெளிவாகின்றது.

மேற்கோள்

1. சிவஞானமுனிவர், தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி: கழக வெளியீடு, 1964 பக். 33

2. தொல். சொல். கணேசையர் பதிப்பு 1938, பக். 164

3. தொல் சொல்: கணேசையர் பதிப்பு. 1938, 164-165

4. திருக்குறள், பரி-உரை: கழக வெளியீடு, 1961, பக். 128

5 நன்னூல் மூலமும் உரையும் (தமிழ் இலக்கணம்): பவானந்தம்பிள்ளை பதிப்பு, 1922, பக். 186

6. திருக்குறள், பரி-உரை: கழகவெளியீடு 1961, பக். 120

7. காரைக்காலம்மையார், அற்புதத்திருவந்தாதி, செய்யுள் 1.

8. திருத்தொண்டர் புராணம் (மூன்றும் பகுதி-1-2 பாகங்கள்) 1943. பக் 900

9 திருக்கோவையார் மூலமும் உரையும்: நாவலர் பதிப்பு 1967 பக். 240

10. திருக்கோவையார் மூலமும் உரையும்; நாவலர் பதிப்பு 1957 பக். 51

11 சிலப்பதிகாரம், அடியார்க்குநல்லார் உரை: உ. வே சா பதிப்பு 1927, பக் 37

12. தொல்சொல். சேனாவரையர் உரை: கணேசையர் பதிப்பு 1938 பக் 268

13 நன்னூல் மூலமும் விருத்தியுரையும்: நாவலர் பதிப்பு 1957: பக் 316

14 தொல் எழுத்து: கணேசையர் பதிப்பு 1952, சூ 222 (பக் 205)

15. தொல் சொல்: கணேசையர் பதிப்பு, 1938, பக் 270

16 நன்னூல் மூலமும் சங்கர நமச்சிவாயர் உரையும். உ. வே சா பதிப்பு 1953, பக் 259

17. புறநானூறு மூலமும் உரையும்: உ வே. சா. பதிப்பு 1923, பக். 392

18 ,, ,, ,, ,,

19. சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், நன்னெறி நீதிநூற்றிரட்டு முதற்பாகம்: ஸ்ரீ மகள் கம்பனி 1951, பக். 118

20 நன்னூல் மூலமும் விருத்தியுரையும்: நாவலர் பதிப்பு 1957, சூ. 346 (பக் 320)

21 ,, ,, ,, (பக் 321)

22. நன்னூல் மயிலைநாதர் உரை: உ. வே. சா. பதிப்பு 1946, பக். 177
